

19.	P	Bonifacij, škof	Otoče	17.30	† Olgo Medjimurec
20.	T	Frančišek in Jacinta <i>VABLJENI!</i>	Kamna Gorica K.Gorica	17.30 18.00	†† iz družin Šimnic in Metoda Rakovec srečanje za gospodarski svet maše v fari ne bo
21.	S	Peter Damiani, škof			
22.	Č	Sedež apostola Petra	Dobrava	17.30	† Jožeta Pretnarja, 7. dan
23.	P	Polikarp, škof	Kamna Gorica	17.00 17.30	križev pot †† Alenčeve
24.	S	Matija, apostol <i>VABLJENI!</i>	Dobrava Lesce	17.00 19.30	† Olgo Guzej, dar Metke predavanje o Medjugorju
25.	N	2. POSTNA NEDELJA	Kamna Gorica	8.00	† Janka Štiherla
26.	P	Aleksander, škof	Otoče	17.30	† Mira Udirja (Žamarjevega)
27.	T	Gabriel, red. <i>VABLJENI!</i>	Dobrava K.Gorica	17.30 18.15	†† Ukove srečanje v pripravi na Veliko noč maše v fari ne bo
28.	S	Roman, opat			
29.	Č	Ožbolt, škof	Dobrava	17.30	†† iz družin Petrovič, Lotrič
1.	P	Albin, škof	Kamna Gorica	17.00 17.30	križev pot †† Frtunčeve
2.	S	Neža Praška, devica	Dobrava	17.00	† Stanka Razpeta
3.	N	3. POSTNA NEDELJA	Kamna Gorica	8.00	† župnika Martina Kočvarja

V torek 20. 2. zvečer vabim ključarje in vse, ki ste pripravljeni sodelovati v gospodarskem svetu, na sestanek. Pogovarjali se bomo o načrtovani prenovi strehe na župnišču in še o drugih gospodarskih temah.

V torek 27. 2. zvečer vabim na sestanek člane ŽPS, pevce, nosilce bander, krasilce, pritrkovalce, možnariste, ministrante,... da se dogovorimo glede priprave na Veliko noč. Na sestanku bomo dorekli, kako bodo za praznike potekali obredi.

Vabljeni k molitvi križevega pota v žup. cerkev Kamna Gorica vsak petek ob 17h

Izdala župnija Kamna Gorica. Odgovarja: Marko Avsenik, žup. upravitelj.
El. naslov: marko.avszenik@rkc.si Telefon: 041 614 964

ŽUPNIJSKI LIST ŽUPNIJE KAMNA GORICA

Letnik 2. Št. 4. (od 18. 2. do 3. 3. 2024)

POSLANICA SVETEGA OČETA FRANČIŠKA ZA POSTNI ČAS 2024

Skozi puščavo nas Bog vodi v svobodo

Dragi bratje in sestre!

Ko se naš Bog razodeva, posreduje svobodo: »Jaz sem Gospod, tvoj Bog, ki sem te izpeljal iz egiptovske dežele, iz hiše sužnosti« (2 Mz 20,2). Tako se začne Dekalog, ki je bil na gori Sion izročen Mojzesu. Ljudstvo dobro ve, o kakšnem izhodu govori Bog: izkušnja suženjstva je še vedno vtisnjena v njegovo meso. V puščavi prejme deset besed kot pot do svobode. Mi jim pravimo »zapovedi«, s čimer poudarimo moč ljubezni, s katero Bog vzgaja svoje ljudstvo. Klic k svobodi je namreč močan klic. Ne izčrpa se v enem samem dogodku, saj zori na potovanju. Kakor ima Izrael v puščavi še vedno v sebi Egipt – dejansko pogosto objokuje preteklost in godrnja zoper nebesa in Mojzesa – tako tudi danes Božje ljudstvo nosi v sebi zatiralske vezi, za katere se mora odločiti, da jih bo zapustilo. Tega se zavemo, ko nam primanjkuje upanja in blodimo skozi življenje kot v turobni puščavi, brez obljubljenega dežela, proti kateri bi se skupaj iztegovali. Post je čas milosti, v katerem puščava spet postane – kot oznanja prerok Ozej – kraj prve ljubezni (prim. Oz 2,16-17). *Bog vzgaja svoje ljudstvo, da bi stopilo iz svojih sužnosti in doživi prehod iz smrti v življenje. Kot ženin nas ponovno priteguje k sebi in našemu srcu šepeta besede ljubezni.*

Izhod iz sužnosti v svobodo ni abstraktna pot. Prvi korak, da bi bil tudi naš post konkreten, je, hoteti *videti resničnost*. Ko je Gospod v gorečem grmu pritegnil Mojzesa in mu govoril, se je takoj razodel kot Bog, ki vidi in predvsem posluša: »Dobro sem videl stisko svojega ljudstva, ki je v Egiptu, in slišal, kako vpije zaradi priganjačev; da, poznam njegove

bolečine. Zato sem stopil dol, da ga rešim iz rok Egipčanov in ga popeljem iz te dežele v lepo in široko deželo, v deželo, v kateri se cedita mleko in med« (2 Mz 3,7-8). Tudi

danes krik mnogih zatiranih bratov in sester sega do neba. Vprašajmo se: ali pride tudi do nas? Nas pretrese? Nas gane? Mnogi dejavniki nas oddaljujejo drugega od drugega, s čimer zanikamo bratstvo, ki nas izvorno povezuje.

Na svojem potovanju na Lampeduso sem globalizaciji brezbriznosti zoperstavil dve vprašanji, ki postajata vedno bolj aktualni: »Kje si?« (1 Mz 3,9) in »Kje je tvoj brat?« (1 Mz 4,9). Postna pot bo konkretna, če bomo, ko jih bomo ponovno slišali, priznali, da smo danes še vedno pod oblastjo faraona. To je oblast, ki nas izčrpava in nas dela ravnodušne. Gre za model rasti, ki nas deli in nam krade prihodnost. Z njo so onesnaženi zemlja, zrak in voda, pa tudi naše duše so z njo onesnažene. Čeprav se je namreč s krstom naša osvoboditev začela, ostane v nas nerazložljivo domotožje po suženjstvu. To je kot privlačnost varnosti že videnega na škodo svobode.

V pripovedi o izhodu iz Egipta bi vas rad opozoril na pomembno podrobnost: Bog je tisti, ki vidi, ki je ganjen, ki osvobaja, ni Izrael tisti, ki ga za to prosí. Faraon namreč izključi tudi sanje, ukrade nebo in stori, da se svet, v katerem je dostojanstvo poteptano in pristne vezi zanikane, videti nespremenljiv. To pomeni, da mu uspe navezati nase. Vprašajmo se: ali si želim novega sveta? Sem pripravljen izstopiti iz kompromisov s starim? Pričevanje številnih bratov škofov in velikega števila delavcev za mir in pravičnost me vedno bolj prepričuje, da je treba razkriti vedno večje pomanjkanje upanja. Gre za oviro za sanje, za nemi krik, ki sega do neba in gane Božje srce. Podoben je tistemu domotožju po sužnosti, ki hromi Izraela v puščavi in mu preprečuje, da bi napredoval. Izhod se lahko prekine: drugače ne bi bilo mogoče razložiti, zakaj človeštvo, ki je doseglo prag vesoljnega bratstva in je na ravneh znanstvenega, tehničnega, kulturnega in pravnega razvoja sposobno vsem zagotoviti dostojanstvo, tava v temi neenakosti in konfliktov.

Bog se nas ni naveličal. Postni čas sprejemamo kot močni čas, v katerem nas njegova beseda spet nagovarja: »Jaz sem Gospod, tvoj Bog, ki sem te izpeljal iz egiptovske dežele, iz hiše sužnosti« (2 Mz 20,2). To je čas spreobrnjenja, čas svobode. Kot se spominjamo vsako leto na prvo postno nedeljo, je Jezusa samega Duh odvedel v puščavo, da bi bil preizkušen v svobodi. Štirideset dni bo pred nami in z nami: on je učlovečeni Sin. Za razliko od faraona Bog noče podložnikov, ampak sinove. Puščava je prostor, v katerem naša svoboda lahko dozori v osebno odločitev, da ne bomo ponovno zapadli v sužnost. V postu odkrijemo nova merila za presojo in skupnost, s katero napredujemo po cesti, po kateri še nismo hodili.

To prinaša s seboj *boj*: jasno nam o tem pripovedujejo Druga Mojzesova knjiga in Jezusove skušnjave v puščavi. Božjemu glasu, ki pravi: »Ti si moj ljubljeni Sin« (Mr 1,11) in »Ne imej drugih bogov poleg mene« (2 Mz 20,3), namreč nasprotujejo laži sovražnika. Bolj kakor faraona se moramo bati malikov: lahko bi jih imeli za njegov glas v nas. Smeti vse, biti priznan od vseh, premagati vse: vsako človeško bitje čuti v sebi zapeljivost te laži. To je stara cesta. Na ta način se lahko navežemo na denar, na

določene načrte, ideje, cilje, na svoj položaj, na tradicijo, celo na nekatere ljudi. Namesto da bi nas premikali, nas bodo ohromili. Namesto da bi nas vodili v srečanje, nas bodo postavili drugega proti drugemu. Vendar pa obstaja novo človeštvo, ljudstvo malih in ponižnih, ki niso popustili miku laži. Medtem ko maliki tiste, ki jim služijo, naredijo neme, slepe, gluhe in negibne (prim. Ps 114,4), so ubogi v duhu takoj odprti in pripravljeni. Tiha moč dobrega so, ki skrbi za svet in ga podpira.

Čas je za delovanje in v postnem času *delovati pomeni tudi ustaviti se*. Ustaviti se v *molitvi*, da bi sprejeli Božjo Besedo, in ustaviti se kot Samarijan *ob ranjenem bratu*. Ljubezen do Boga in ljubezen do bližnjega je ena sama ljubezen. Ne imeti drugih bogov pomeni ustaviti se pri Božji navzočnosti, pri mesu bližnjega. Zato molitev, miloščina in post niso tri neodvisne vaje, ampak en sam gib odpiranja, izpraznjenja: ven z maliki, ki nas obremenjujejo, proč z navezanostmi, ki nas vržejo v ječo. Tedaj se bo oslABLJENO in osamljeno srce prebudilo. Torej moramo upočasniti in se ustaviti. Kontemplativna razsežnost življenja, ki nam jo bo post pomagal ponovno odkriti, bo pritegnila nove energije. V Božji navzočnosti postajamo sestre in bratje, drug drugega čutimo z novo silovitostjo: namesto groženj in sovražnikov najdemo sopotnice in sopotnike. To so Božje sanje, obljubljena dežela, po kateri se stegujemo, ko pridemo iz sužnosti.

Sinodalna oblika Cerkve, ki jo v teh letih ponovno odkrivamo in gojimo, vabi, da bi bil post tudi *čas skupnostnih odločitev*, majhnih in velikih odločitev proti toku, ki so sposobne spremeniti vsakdanjost ljudi in življenja v neki soseski: nakupovalne navade, skrb za stvarstvo, vključevane spregledanih in preziranih. Vsako krščansko skupnost vabim, da stori sledeče: da svojim vernikom nudi trenutke za premislek o svojih življenjskih slogih; da si vzame čas za preverjanje lastne navzočnosti na svojem področju in prispevek k njegovemu izboljšanju. Gorje, če bi bila krščanska pokora takšna, kakršna je razžalostila Jezusa. On tudi nam pravi: »Kadar se postite, se ne držite čemerno kakor hinavci; kazijo namreč svoje obraze, da pokažejo ljudem, kako se postijo« (Mt 6,16). Na obrazih naj se raje vidi veselje, se čuti vonj po svobodi. Se sprosti tista ljubezen, ki prenavlja vse stvari, začenshi z najmanjšimi in najbližjimi. To se lahko zgodi v vsaki krščanski skupnosti.

Kolikor bo ta postni čas pot spreobrnjenja, bo izgubljeno človeštvo začutilo sunek ustvarjalnosti: blisk *novega upanja*. Tako kot mladim, ki sem jih srečal v Lizboni lani poleti, bi vam rad rekel: »Iščite in tvegajte, iščite in tvegajte. Na teh zgodovinskih čereh so izzivi ogromni in ječanje boleče. Gledamo tretjo svetovno vojno po koščkih. Toda sprejmimo tveganje in pomislimo, da nismo v agoniji, ampak pri porodu; ne na koncu, ampak na začetku velike predstave. Za takšno razmišljanje je potreben pogum«. To je pogum spreobrnjenja, izhoda iz sužnosti. Vera in ljubezen držita za roko to deklico upanje. Učita jo hoditi, istočasno pa ju ona vleče naprej.

Blagoslavljam vse vas in vašo postno pot.